Ai đã từng solo đầu tiên, nếm mùi không gian và mây trời, sẽ thấy con người mình sao quá bé nhỏ, nhỏ bé và e dè như đang nâng niu vật gì vô giá, chỉ sợ đánh rớt làm hư hao cả đời người. Giờ nầy trên buồng lái chỉ một mình ta, đáng lẽ ra muốn làm gì thì làm. Nhưng, chỉ vì một mình ta, nên không dám làm gì cả!! Vì con chim sắt sẽ vô tình bất khả dụng khi có những động tác không thuộc sách vở. Chỉ dám đụng tới những gì đã căn dặn, dạy dỗ nhiều lần trước khi rời mặt đất.

Flare!... Flare!... đùng!.. ành!.. Hai bánh sau con chim sắt chạm đất sau hai lần touch and go. Sau cùng hạ cánh an toàn trên phi đạo. Kể từ nay tôi làm cuộc đổi đời.

Ra khỏi con chim sắt T41, chân cẳng tôi không bước đi bình thường được, ông Thầy bảo:

- Bây giờ tao có thêm thằng bạn nữa vì tao là Pilot, mầy là Pilot, tao mầy là bạn... Còn như mầy đi luôn mà chưa có cánh thì tao vĩnh viễn mất thằng học trò...

Thằng Vận giấu cái tông đơ ở đâu chẳng biết, nó chơi tôi một cái tới ốc o. Nó lấy chai Coca đựng nước lạnh đổ vào người của tôi. Nó bảo:

- Ở đây không có bồn tắm, vòi nước, tắm bằng chai coca để "tẩy trần" vậy."

Ước mơ nào rồi cũng thành sự thật. Bây giờ nhớ lại, thà cho tôi được đứng ngoài vòng ước mơ của mình để chưa bao giờ biết yêu mây trời, chưa bao giờ vắng mây trời, để đời tôi sẽ không bao giờ nhớ mây trời... Chuyện thời hoa niên, thời mà ngày tôi đạt được ước mơ, cũng là ngày bắt đầu sự cay nghiệt, buộc phải bỏ cuộc khi tuổi đời chỉ mới 23. Trời ơi! Hãy cho tôi quên đi quá khứ, hãy chôn vùi những kỷ niệm xa xưa, để tôi vẫn còn là mình, cho dù tôi đã tự hiến dâng đời mình cho không gian và mây trời.

Giống như ai đó đã từng nói một câu bất hủ, hình như CB Nguyễn Văn Bực thì phải, hắn là người Phi Công Tài Hoa của khóa 72A nói rằng:

- Bạn có thể đem tôi ra khỏi Không Quân, nhưng bạn không thể đem Không Quân ra khỏi tôi được.

Không gian bây giờ nó xa lạ làm sao ấy. Xa lạ như chưa bao giờ từng ôm ấp trên tay cái "sừng trâu" để được sống với nó ở đầu đời, xin được chết với nó ở hơi thở sau cùng.

Thì ra vào nghề bay là một chuyện hên xui: Mấy ông đàn anh nầy nói bậy bạ thiệt là đúng.

▪ **Tân Già 72A**

Tình Bạn

Thiennga7A

Tôi bán quán cà phê vỉa hè, hàng ngày đủ loại khách hàng, đủ nghề, đủ giới, sang hèn, sáng sáng ghé „làm 1 ly“, tào lao đủ thứ chuyện trên đời trước khi đi làm .

Trong số khách quen hỗn tạp ấy, có 1 anh xe ôm, nghe nói trước 75 là SVSQKQ. Thường ngày lặng lẽ nhâm nhi cà phê, lặng lẽ nghe chuyện, lặng lẽ đọc báo, rồi lặng lẽ lấy xe „đi làm“. Vợ anh, nữ sinh Gia Long ngày trước, bây giờ là 1 mụ già đen nhẻm, bán xôi gần „quán“ tôi, ngày kiếm 2,3 chục ngàn phụ tiền chợ.

Thỉnh thoảng vắng khách, và gặp lúc anh cao hứng, kể lại những ngày hào hùng, độc đáo SVSQ, tôi giả bộ chăm chú nghe, gật gật, ừ ừ vì sợ anh buồn, chứ thực tình khó thể hình dung chàng SVSQKQ đẹp trai hào hùng và anh xe ôm gầy còm đen đủi này là một .

Một hôm, anh vui vẻ báo cho tôi:

- Vài tuần nữa có người bạn thân cùng khóa ở nước ngoài về thăm.

Từ hôm đó, tôi thấy anh vui vẻ hơn, hoạt bát hơn, trên gò má gầy gò đen sạm phảng phất mơ hồ 1 chút màu hồng.

Không phải vài tuần mà mãi mấy tháng sau, bạn anh về. Hai anh ra quán tôi ngồi. Rót xong 2 ly cà phê, tôi ngồi xa xa lặng lẽ ngắm 2 người bạn cũ .

Có 1 sự khác biệt nào đó giữa 2 người, tôi mơ hồ cảm nhận tuy chưa rõ là cái gì . Hai người mày mày tao tao rất thân thiết, chốc chốc lại cười vang.

Trong lúc anh xe ôm hớn hở tíu tít chuyện, bạn anh tế nhị, kín đáo lấy tờ 100 USD khẽ nhét vào túi anh, nói nhỏ:

- Mày để đó uống cà phê.

Hơi khựng lại 1 chút, anh tiếp tục câu chuyện dở dang .

Bàn bên cạnh có 1 anh công an, cũng là khách quen, rất vui tính, hảo chuyện, quay qua:

- Anh về V.N mấy lần rồi ? Đi chơi đâu chưa ?

- Về mấy lần rồi, đi nhiều lắm, Hạ Long, Hà Nội, Nha Trang...